

‘Dag papegaai!’

Als Bonnie haar komt afhalen aan de school, als ze daar zo tussen de mama’s en papa’s en andere oma’s en opa’s staat ... dan glimt Lowieze van trots. Bonnie is de vrolijkste en de mooiste oma die er bestaat.

Met haar korte grijze krullen en de vuurrode sjaal om haar hoofd. Met haar lange oorbellen, die tinkelen als ze haar hoofd beweegt. Vandaag draagt Bonnie de groene jas met de rode bloemen erop. Lowieze hoeft haar nooit te zoeken. Vanaf de overkant van het schoolplein kan ze Bonnie meteen zien tussen al het grijs en bruin en donkerblauw. Ze lijkt wel een bonte vogel. Uitgelaten holt Lowieze naar Bonnie.

Ze roept het voor de zekerheid nog een keer.

‘Dag papegaai. Gekke papegaai!’

Bonnie schiet in de lach. Even knuffelen ze stevig. Maar niet te lang.

Daar houdt Lowieze niet van. Korte knuffels zijn de beste.

Naast Bonnie huppelt ze door het parkje, op weg naar de flat. Ze zingt er een liedje bij en Bonnie kijkt naar haar. Met zachte ogen, zoals alleen Bonnie kan kijken. Daarom zingt ze vanzelf nog een beetje luider.

In het gras staan de laatste madeliefjes. Ze plukt er eentje en Bonnie steekt het in het knoopsgat van haar jas. Lowieze kijkt naar Bonnies blij gezicht.

Hè?!

Zoals ze nu staat en naar boven kijkt, kan ze recht in Bonnies neusgaten kijken.

Bah! Ze fronst haar wenkbrauwen.

‘BONNIE!’ Ze roept zo hard dat Bonnie ervan schrikt. Enkele papa’s en kinderen kijken om. Lowiezes wangen worden warm.

Ze fluistert nu: ‘Bonnie ...’

Meteen fluistert Bonnie ook. Nieuwsgierig buigt ze zich naar Lowieze toe.

‘Wat is er?’

‘Je hebt haar in je neus!’

Terwijl ze het zegt, trekt Lowieze haar eigen neus op. Heel vies vindt ze het.

‘Oei,’ zegt Bonnie. Meer niet.

Samen wandelen ze verder. Stil kijkt Bonnie voor zich uit.

Lowieze duwt haar tong tegen haar wang. Heeft ze Bonnie verdrietig gemaakt?

Gauw pakt ze Bonnies hand vast en trekt haar mee, ze zijn bijna bij Bonnies flat.

‘Het geeft niet, Bonnie. Voor de rest ben je wél de mooiste oma die er is.’

‘Oef,’ zegt Bonnie. Maar ze kijkt nog altijd een beetje raar.

En als ze thuis zijn, gaat ze meteen naar de badkamer.

Lowieze gaat zitten wachten in de stoel bij het raam. In de diepte ziet ze de rivier. Bijna altijd schuiven er boten voorbij, maar net nu is er niets te zien.

En Bonnie blijft een hele tijd weg.

Het duurt lang. Erg lang.

Ze springt op en loopt naar de piano.

Boven op de piano staan wel honderd lijstjes met foto’s van iedereen van de familie. Foto’s van papa, mama, Bonnie zelf, en natuurlijk ook van Lowieze. Alleen de opa is er niet bij.

Er zijn lijstjes in alle maten en vormen. Houten lijstjes en lijstjes van zilver of van goud. Vierkante lijstjes en andere in de vorm van een hart. Lowieze gniffelt.

Thuis bij papa en mama zijn de kasten en de muren wit, de vloer is grijs en aan de muren hangt bijna niks. Het lijkt er wel leeg. Ze vinden dat mooi.

Bonnie houdt, net als Lowieze, van véél spullen. Muziekdoosjes, spelletjes en boeken, kaarten en kaarsen, de hele kleine flat staat er vol mee.

Papa en mama noemen de spullen van Bonnie stiekem ‘frullenprullen’, maar Lowieze is er dol op.

Bonnie is trouwens een oma die pianospeelt en zulke oma’s, daar zijn er niet veel van. Misschien speelt ze straks een lied.

Eindelijk komt Bonnie uit de badkamer.

Ze houdt haar hoofd naar achteren, zodat Lowieze het goed kan zien.

‘Zo,’ zegt ze. ‘Een kale neus.’ Ze knipoogt.

Lowieze knikt.

‘Veel beter.’

Ze twijfelt even, en zegt het dan toch.

‘Ik vind opa’s een beetje stom.’

Lowieze zit aan de tafel en tekent een kat met zwarte en grijze strepen. Het is niet makkelijk. Haar hand houdt stil boven het blad. Stiekem kijkt ze naar Bonnie.

Die doet alsof ze niets heeft gehoord.

Daar kan Lowieze niet tegen. Dus zegt ze het nog een keer. Traag en luid. ‘Opa’s zijn een beetje stom!’

Door haar wimpers gluurt ze naar de overkant van de tafel, maar er gebeurt niets. De breinaalden van Bonnie tikken voort als de wijzers van een rappe klok.

Zo’n klok zou Lowieze wel willen. Voor de saaie momenten, als er helemaal niets gebeurt. Of voor de lange momenten, als je in bed ligt te wachten tot je mag opstaan omdat het je verjaardag is.

Bij Bonnie in de flat is het nooit saai of lang. Zelfs als ze allebei zwijgen, zoals nu.

Bonnie breit wanten voor haar, voor als het winter wordt. Wanten met speciale wol in duizend kleuren. Oranje, groen, rood, geel, paars ... Alle kleuren die bestaan zitten in de draadjes. Wol vol kleuren, net als Bonnie. Lowieze zucht. Een zucht die van diep uit haar buik komt. Omdat ze zo tevreden is.

Ze houdt van Bonnie. Echt veel. Bonnie is zacht en rond en heeft een brilletje op haar neus, in rood of groen of blauw. Het brilletje is even kleurrijk als de sjaal om haar hoofd. Bonnie heeft graag dat alles bij elkaar past.

Niemand in de klas heeft een Bonnie als oma. Lowieze heeft de naam zelf verzonnen, toen ze nog piepklein was. Bonnie. Ze spreekt het graag uit, met ploffende lippen, voor de b. Ook op een brief ziet het er

mooi uit, met die dikke B vooraan. Net zo rond als Bonnie zelf. In haar buik voelt Lowieze een lachje borrelen.

Plots verdwijnt het.

Ze heeft Bonnie voor zich alleen, want er is geen opa.

Die is weg. Lowieze was nog klein, ze heeft hem nooit gekend. Dat vindt ze prima. Maar Bonnie heeft er soms verdriet om.

Ze gaat het nog één keer proberen. Zachtjes zingt ze het, als een liedje: ‘Opa’s zijn een beetje stom, pom pom.’

Nu gebeurt er wel iets. Jawel. Bonnie zit stiekem te lachen. Ze maakt geen geluid. Ze kijkt naar beneden, naar de wanten. Maar ze zit stilletjes te schudden.

Lowieze voelt weer het lachje in haar buik. Het kruipt naar boven, naar haar keel, het moet eruit.

